

ΠΟΡΕΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ - 6ΜΜ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Δε θα συνηθίσουμε το θάνατο

Δεν πέρασαν ούτε δυο μήνες από την εργοδοτική δολοφονία του 25χρονου ντελιβερά στην Ιεράπετρα.

Μέσα στο 2017 είναι ο τέταρτος στη σειρά ντελιβεράς που χάνει τη ζωή του εν ώρα εργασίας, μετά από τους εργαζόμενους στη Speedex τον Φλεβάρη, στα Μικέλ τον Μάρτη και στη Λάρισα τον Μάη. Και ο λόγος που την ονομάζουμε δολοφονία και όχι ατύχημα είναι συγκεκριμένος. Σε καθένα από αυτά τα περιστατικά έπειτα αποκαλύφθηκαν οι εξευτελιστικές συνθήκες εργασίας τους (συνεχόμενα δωδεκάωρα, απανωτές παραδώσεις, υποχρεωτικές υψηλές ταχύτητες στους δρόμους, έλλειψη παροχής εξοπλισμού, περιθάλψης κλπ).

Δολοφονία ήταν και ο χαμός της 62χρονης καθαρίστριας και μητέρας τεσσάρων παιδιών τον Ιούλη, η οποία υποχρεώθηκε από τον Δήμο Ζωγράφου να δουλέψει δύο βάρδιες μέσα σε ένα 24ωρο, καθαρίζοντας βουνά από σκουπίδια, έπειτα από τη λήξη της απεργίας.

Δολοφονημένοι ήταν επίσης οι τέσσερις νεκροί στα Ελληνικά Πετρέλαια το 2015 με την ιστορία τους να αποκρύπτεται από τα ΜΜΕ και το δικαστήριο να συγκαλύπτει τους βιομήχανους.

Δολοφονημένος ο 19χρονος το 2013 που πετάχτηκε με βία από ελεγκτή του τρόλεϊ επειδή δεν είχε εισιτήριο με αποτέλεσμα να παρασυρθεί και να χάσει τη ζωή του.

Δολοφονημένους θεωρούμε όλους τους εργάτες που πέθαναν δουλεύοντας σαν σκλάβοι για τα κέρδη των αφεντικών τους. Δολοφονημένους ακόμη θεωρούμε τους αυτόχειρες που οδηγούνται σε οικονομικό αδιέξοδο από το κράτος και τις τράπεζες. Δολοφονημένοι είναι όλοι οι πρόσφυγες που πνίγονται στο Αιγαίο προσπαθώντας να σωθούν από την κόλαση του πολέμου που γίνεται πάντα για τα συμφέροντα των λίγων.

Όσο πιο πολύ ψάξουμε, τόσο πιο πολλά περιστατικά θα βρούμε. Και όσο πιο πολλά περιστατικά βρούμε, τόσο παύουν να είναι μεμονωμένα. Οι δολοφονίες αυτές δεν οφείλονται ούτε στην “κακιά στιγμή”, ούτε στην αμέλεια, αλλά είναι αποτέλεσμα της ίδιας της δομής και της σαπίλας του οικονομικού και πολιτικού συστήματος που ζούμε. Οι βασικότεροι θεσμοί του κράτους και του καπιταλισμού στηρίζονται στις αρχές της παραγωγικής εκμετάλλευσης, της ιεραρχίας και της κάθε μορφής εξουσίας.

Και όταν λέμε για θεσμούς, αναφερόμαστε στο σύνολο τους. Από τους μεγαλοβιομήχανους και τις περιουσίες που χιτίζουν πάνω στις πλάτες μας. Από τους τραπεζίτες που κάνουν κουμάντο στην οικονομία, τους πολιτικούς που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των αφεντικών, τους δικαστές που κάνουν τα στραβά μάτια, τα ΜΜΕ που μας βομβαρδίζουν με ψέματα, τους μπάτσους που καταστέλλουν όποιον τολμά να αντιδράσει και τους στρατούς που πράττουν γενοκτονίες στο όνομα του χρήματος.

Όσο ανεχόμαστε αυτό το καθεστώς, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι νεκροί της τάξης μας δεν θα σταματήσουν.

Το βλέπουμε καθημερινά από την οικονομική εξαθλιώση που ζούμε. Από τα παραδείγματα που αναφέραμε και όλα τα υπόλοιπα που δε μάθαμε ποτέ. Το βλέπουμε από την άνοδο του φασισμού και του ρατσισμού, μορφωμάτων που γεννά και θρέφει το κεφάλαιο, με αποτέλεσμα τις δολοφονίες του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα, του μετανάστη Σαχζάτ Λουκμάν και των μεταναστών εργατών στη Μανωλάδα.

Το βλέπουμε από την παρουσία των μπάτσων, ενός κρατικού μηχανισμού που έχει φτιαχτεί για να καταστέλλει. Το βιώνουμε καθημερινά στις αναίτιες συλλήψεις και τα νταϊλίκια σε γειτονιές, στις συνεργασίες με φασίστες στα πογκρόμ μεταναστών, στη βίαιη διάλυση συγκεντρώσεων και κινητοποιήσεων, στον βασανισμό συλληφθέντων στα τμήματα. Ανέκαθεν η απάντηση του κράτους στα χαμηλότερα στρώματα που δεν συμβαδίζουν με τα πρότυπα του “καλού πολίτη” ήταν η ωμή βία που φτάνει μέχρι και στη δολοφονία. Το είδαμε να συμβαίνει και στην πόλη μας. Στις 5 Δεκέμβρη του 2003 ο 22χρονος Ηρακλής Μαραγκάκης δολοφονείται με σφαίρα στο κεφάλι από μπάτσους που είχαν στήσει μπλόκο αντιτρομοκρατικής. Μα ακόμα πιο έντονα...

Το είδαμε στις 6 Δεκέμβρη του 2008

Στην κρατική δολοφονία που κανένας τους δε μπόρεσε να δικαιολογήσει και κανένας μας δε ξέχασε ποτέ, τη νύχτα που ο 15χρονος μαθητής Αλέξης Γρηγορόπουλος, δολοφονείται εν ψυχρώ επειδή ο ίδιος και η παρέα του διασταυρώθηκαν με δύο μπάτσους και τους προκάλεσαν. Τα γεγονότα που ακολούθησαν έμειναν στην ιστορία ως η εξέγερση του Δεκέμβρη .

Εκείνες τις μέρες συγκρούστηκαν δύο κόσμοι. Από τη μία υπήρχαν οι χιλιάδες άνθρωποι όλων των ηλικιών -και ιδιαίτερα από τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας- που βγήκαν στους δρόμους. Διαδηλώσεις, καταλήψεις σχολείων, σχολών και δημοσίων κτιρίων ξεφύτρωσαν σε όλη την χώρα, ενώ οι βίαιες και πολύωρες συγκρούσεις με τους μπάτσους ήταν καθημερινό φαινόμενο, μαζί με επιθέσεις μαθητών στα τοπικά αστυνομικά τμήματα. Ταυτόχρονα και οι μετανάστες μαζί με τη νεολαία βρήκαν την ευκαιρία να δείξουν ότι στέκονται ενάντια στην κρατική καταστολή και την φτωχοποίηση με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο. Από την άλλη υπήρχε το κράτος με τους μπάτσους του, μαζί με φασίστες που αμέσως έσπευσαν να τους βοηθήσουν στον δρόμο. Μαζί τους τα αφεντικά και οι μικροαστοί που βλέποντας το δόγμα “ησυχία, τάξη και ασφάλεια” να καταστρέφεται, παρέμειναν στο στρατόπεδο της κοινωνικής απάθειας που χτίζει ο καπιταλισμός.

Κατά την διάρκεια της εξέγερσης το κράτος και τα ΜΜΕ καλούσαν τη χώρα να επιστρέψει στους κανονικούς “γιορτινούς” της ρυθμούς, λέγοντας ότι “η ζωή συνεχίζεται”. Οι εξεγερμένοι όμως προτίμησαν να ρωτήσουν “Ποιά ζωή θα συνεχιστεί;”

Σήμερα το ερώτημα αυτό είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Το ίδιο και η ανάγκη να το απαντήσουμε. Όλοι εμείς που βιώνουμε καθημερινά την υποτίμηση και εξόντωση των ζωών μας. Άνθρωποι των χαμηλότερων οικονομικών στρωμάτων, εργαζόμενοι και άνεργοι, ντόπιοι και μετανάστες, γυναίκες και άντρες που δεν αντέχουμε να ζούμε σαν σκλάβοι για τα κέρδη των αφεντικών. Να οργανωθούμε σε κάθε γειτονιά, φτιάχνοντας συνελεύσεις να δείξουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας σε κάθε κατατρεγμένο, να υπερασπιστούμε τις ελευθερίες μας και να διεκδικήσουμε τα αγαθά που μας ανήκουν.

Η 6η Δεκέμβρη δεν είναι μία επέτειος. Είναι ένας ακόμη σταθμός στον συνεχή αγώνα μας

Ενάντια σε κάθε μορφής εκμετάλλευση και εξουσία

Για έναν κόσμο ισότητας και ελευθερίας

Αναρχικοί-Αναρχικές Ηρακλείου Κρήτης

